

POSTANOWIENIE

30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. P. i A. P.
przeciwko Bankowi Spółce Akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku Spółki Akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 10 czerwca 2024 r., I ACa 2987/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Banku Spółki Akcyjnej w W. na rzecz K. P. i A. P. po 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia Bankowi Spółce Akcyjnej w W. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 10 czerwca 2024 r., zaskarżając ten wyrok w części, tj. co do pkt 2. i 3., wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia art. 69 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe w zw. z art. 58 § 1 k.c. przez uznanie umowy kredytu za bezwzględnie nieważną, co odbyło się przez zanegowanie konstrukcji kredytu denominowanego w oderwaniu od orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz przepisów ustawy, które traktują wprost umowę kredytu denominowanego do waluty obcej jako jeden z dozwolonych wariantów umowy kredytu.

W odpowiedzi na skargę powodowie wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym się posłużył, powołując się w ramach

uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych (s. 2 skargi). Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08), a zaskarżony wyrok podlega z tej przyczyny uchyleniu.

Po drugie, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd drugiej instancji nie zanegował możliwości zawarcia umowy kredytu denominowanego, dopatrując się jedynie wadliwości konkretnych postanowień tej umowy (s. 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), wskazując, że ich wyeliminowanie z umowy prowadzi do jej upadku w całości. Odwołał się w tym zakresie do sankcji wynikającej z art. 385¹ k.c. (s. 21 uzasadnienia).

Po trzecie, Sąd drugiej instancji stwierdził, że w zawartej przez strony umowie brak jest jednoznacznego określenia przedmiotu umowy w postaci kwoty kredytu podlegającej udostępnianiu kredytobiorcom na przewidziany w umowie cel, a następnie podlegającej zwrotowi. Uznał również, że postanowienia odnoszące się do denominacji kredytu spełniają przesłanki do uznania je za abuzywne. Niezależnie zatem od tego jaka była podstawa do uznania umowy za niewiążącą strony, skutkiem takiej oceny jest nieistnienie wynikającego z umowy stosunku prawnego i obowiązek zwrotu nienależnie spełnionych świadczeń. Nawet jeśli stanowisko Sądu Apelacyjnego co do pierwszej z wymienionych podstaw nieważności umowy było błędne, to skarżący nie wykazał, że miało wpływ na wynik sprawy.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[ł.n]